

ประโยค ป.ธ. ๗
แปล มครเป็นไทย
สอบ วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

๑. อถ โข เวรณฺโฆ พุราหฺมโณ ภควนฺตํ อุปนิสฺสิตฺตฺกาโม อตฺตนา
จิตฺตปฺปเทสโต เยน ภควา เตนฺนุสสงฺกมิ ฯ อิโต ปรี อุตฺตนาตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺต
ยํ ปน พุราหฺมโณ อาห อปีจ โย เทยฺยธฺมฺโม โส น ทินฺนินฺติ
ตฺต
ทิวเส ปาโต ยาคฺคฺชชฺชกํ มชฺฌนฺตฺติเก ขาทฺนียํ โภชนียํ สายณฺนฺทกาเล อนเกวิธ-
ปानวิกิตฺต
ปฺปนาตฺต
ทาทพฺโพ อสฺส โส น ทินฺนินฺติ ฯ ตถจ โข โน อสนฺตฺตฺตฺต
ลึงฺควิปฺลฺลาโส เวทิตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺต
โส จ โข เทยฺยธฺมฺโม อมฺหากํ โน
อสนฺโตติ อยํ เหตุถ อตฺโต ฯ อถว ยํ ยํ อมฺหากํ ทเทยฺยาม ตถจ
โข โน อสนฺตฺตฺตฺต เอมตฺต อตฺโต เวทิตฺตฺตฺต
โณปี อทาตฺตฺตฺตฺตฺต
อทาตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺต
โณ นตฺติ ยถา ปุหฺตฺตฺตฺตฺตฺต
มจฺจฺจฺจฺจฺจฺจ
ตํ กุเตตฺต
ลพฺภา พหุกิจฺจา ฆรราวาสาติ ฯ ตฺตฺตฺตฺต โยชนา ฯ ยสฺมา พหุกิจฺจา ฆรราวาส
ตสฺมา เหตุถ สนฺเตปี เทยฺยธฺมฺเม ทาทฺตฺตฺตฺต ย จ ตํ กุโต ลพฺภา กุโต
ตํ สกฺกา ลพฺภุํ ยํ ยํ อมฺหากํ เทยฺยธฺมฺมํ ทเทยฺยามาติ ฆรราวาส
ครหนฺโต อาห ฯ โส กิร มาเรณ อวภูตฺตฺตฺตฺต น ชานาติ ฆรราวาส-
ปฺลิตฺตฺตฺต เเม สติสมฺโมโส ชาโตติ มณฺณิ ฯ ตสฺมา เอมมาห ฯ อปีจ
ตํ กุเตตฺต ลพฺภาติ อิมสฺมึ เตมาสพฺทฺนฺตเร ยมฺหํ อมฺหากํ ทเทยฺยํ ตํ
กุโต ลพฺภา พหุกิจฺจา หิ ฆรราวาสาติ เอมตฺต โยชนา เวทิตฺตฺต ฯ

๒. อถ พุราหฺมโณ ยนฺนฺนาหํ ยํ เม ตีหิ มาเสหิ ทาทพฺพํ ลียา
ตํ สพฺพํ เอกทิวเสเนว ทเทยฺยนฺติ จินฺตฺตฺตฺต อธิวเสตฺตฺต เเม ภวํ โคตฺตโมติ
อาทิมมาห ฯ ตตฺตฺต สฺวาทนาयाติ ยํ เม อมฺหากํ สกฺกาเร กเต เสว
ภวิสฺสติ ปุณฺณณฺเจว ปิตฺตฺตฺตฺตฺต ตตฺตฺตฺต ฯ อถ ตถาคโต สจ อหํ

นาธิวาเสยย์ อัย เตมาสส์ กิณฺจิ อลทฺฐา กุปีโต มณฺเณ เตน เม
 ยาจิยมาโน เอกภตฺตมฺปิ น ปฏิกฺคณฺหาติ นตฺถิ อิมสฺมี อธิวาสนกฺขณฺติ
 อสพฺพณฺณฺญ อยฺนติ เอวํ พุราหฺมโณ จ เวรณฺชาวาสิโน จ ครหิตฺวา พหุํ
 อปฺปุลลํ ปสเวยฺยํ ตํ เตสํ มา อโหสีติ เตสํ อนุกมฺปาย อธิวาเสสิ ภควา
 คุณฺหิภาเวน ฯ อธิวาเสตฺวา จ อถโข ภควา เวรณฺชํ พุราหฺมณฺํ อลฺ
 ฆรราวาสปฺลิโพทฺธิจฺนิตฺยาติ สลฺยณาเปตฺวา ตํ ขณฺนาหฺมฺปาย ฆมฺมียา กถาย
 ทิฏฺฐฆมฺมิกสมฺปฺรายิกํ อตฺถํ สนฺทสฺเสตฺวา กุสเล ฆมฺเม สมาทเปตฺวา
 กณฺหาเปตฺวา ตตฺถ จ นํ สมฺมุเตเชตฺวา สอฺสุสฺสาหํ กตฺวา ตาย สอฺสุสฺสาหตฺตาย
 อณฺเณหิ จ วิชฺขมาณฺคุณฺเณหิ สมฺปหํเสตฺวา ฆมฺมรตฺนาวสฺสํ วสฺสิตฺวา อุกฺขายาสนา
 ปกฺกามิ ฯ ปกฺกนฺเต จ ปน ภควติ เวรณฺชโฆ พุราหฺมโณ ปุตฺตทาร์
 อามนฺเตสิ มยฺ ภณฺเณ ภควนฺตํ เตมาสส์ นิมนฺเตตฺวา เอกทิวสํ เอกภตฺตมฺปิ
 นาทฺมฺหา หนฺท ทานิ ตถา ทานํ ปฏิยาเทถ ยถา เตมาสสิโกปี เทยฺยฆมฺโม
 เสว เอกทิวเสเนว ทาตุํ สกฺกา โหตีติ ฯ ตโต ปณฺธิตทานํ ปฏิยาทาเปตฺวา
 ยํ ทิวสํ ภควา นิมนฺติโต ตสฺสา รตฺติยา อจฺจเยน อาสนกฺุธานํ อลงฺการาเปตฺวา
 มหารหานิ อาสนานิ ปณฺญาเปตฺวา คนฺธฐปฺวาสกุสุมฺวิจิตฺรํ มหาปฺปุชฺชํ สขฺชิตฺวา
 ภควโต กาลํ อาโรจาเปติ ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๗

แปล มครเป็นไทย

๑. ครั้งนั้นแล เรวัญชพราหมณ์ ประสงค์จะเข้าไปนั่งใกล้พระผู้มีพระภาคเจ้า จึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าจนถึงที่ประทับ จากที่ที่ตนยืนอยู่แล้ว ฯ คำอื่นจากนี้ มีใจความชัดเจนทีเดียว ฯ ก็ ในคำที่พราหมณ์กราบทูลว่า อนึ่ง ไทยธรรม ข้าพระองค์ยังมีได้ถวายแล้ว มีคำอธิบายดังต่อไปนี้ ข้าพระองค์ยังมีถวายไทยธรรมที่ควรถวาย มีอาทิอย่างนี้คือ ในทุก ๆ วัน ตลอดไตรมาส เวลาเช้าควรถวายข้าวยาสูบและของควรเคี้ยว เวลาเพลควรถวายขานียะโภชนียะ เวลาเย็นควรถวายบุชาสักการะด้วยน้ำปานะหลายชนิดของหอมที่ปรุงอย่างดีและดอกไม้เป็นต้น แก่พระองค์ที่ข้าพระองค์นิมนต์ให้ประทับอยู่จำพรรษาแล้ว ฯ ก็ในคำว่า ตถจ โข โน อสนฺตุ นี้ ฟังทราบว่าเป็นลึงควิปลาต ฯ ก็ในคำนี้ มีใจความดังนี้ว่า ก็ ไทยธรรมนั้นแล ไม่มีอยู่แก่พวกข้าพระองค์ก็หามิได้ ฯ อีกอย่างหนึ่ง ฟังทราบใจความในคำนี้ว่า พวกข้าพระองค์ควรจะถวายของใด ๆ แก่พระองค์ ก็ของนั้นแล มิใช่ไม่มีอยู่ ฯ บทว่า โนปี อทาตุกมฺยตา ความว่า แม้ความที่พวกข้าพระองค์ไม่ต้องการจะถวาย ก็ไม่มี เหมือนอย่างพวกคนตระหนี่มีอุปกรณ์ทรัพย์เครื่องปลื้มใจมากมาย แต่ไม่ต้องการจะให้ ฉะนั้น ฯ ภายในไตรมาสนี้ พระองค์จะพึงได้ไทยธรรมนั้นจากไหน (เพราะ) ฆราวาสมีกิจธุระมาก แล ฯ ในคำว่า ตํ กุเตตฺถ ลพฺภา พหุกิจฺจา ฆราวาสา นั้น มีโยชนาดังต่อไปนี้ ฯ เรวัญชพราหมณ์ เมื่อจะดำหนิการอยู่ครองเรือน จึงกราบทูลว่า เพราะเหตุที่ฆราวาสมีกิจธุระมาก ฉะนั้น ภายในไตรมาสนี้ เมื่อไทยธรรมและความต้องการที่จะถวายแม้มีอยู่ พระองค์พึงได้ไทยธรรมนั้นจากไหน คือพระองค์อาจจะได้ไทยธรรมที่พวกข้าพระองค์จะพึงถวายแก่พระองค์ จากไหน ฯ ทราบว่า เรวัญชพราหมณ์นั้น ไม่รู้ว่าตนถูกมารคลอใจ จึงสำคัญว่า เราเกิดหลงลืมสติ เพราะกังวลแต่เรื่องครองเรือน ฯ เพราะฉะนั้น จึงกราบทูลไปอย่างนั้น ฯ อีกอย่างหนึ่ง ในคำว่า ตํ กุเตตฺถ ลพฺภา นี้ ฟังทราบโยชนาอย่างนี้ว่า ภายใน

ไตรมาสนี้ ข้าพระองค์พึงถวายไทยธรรมใด แต่พระองค์ ข้าพระองค์จะพึงได้
ไทยธรรมนั้นจากไหน เพราะว่าฆราวาสมีกิจธุระมาก ๆ

๒. ครั้งนั้น พราหมณ์คิดว่า ไฉนหนอ เราพึงถวายไทยธรรมที่เราควร
ถวายตลอดไตรมาสทั้งหมดเพียงวันเดียวเท่านั้น จึงกราบทูลคำว่า อธิวาเสตุ
เม ภว โคตโม ดังนี้เป็นต้น ๆ บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า สุวตนาย
ความว่า เพื่อประโยชน์แก่บุญและปีติปราโมทย์อันจักมีในวันพรุ่งนี้ ในเมื่อ
ข้าพระองค์กระทำสักการะในพระองค์แล้ว ๆ ครั้งนั้น พระตภาคเจ้า
ทรงดำริว่า ถ้าเราไม่รับอาราณาไซริ์ พราหมณ์และชาวเมืองเวรัญชาก็จะ
ติเตียนอย่างนี้ว่า พระสมณโคดมนี้ เห็นจะไม่ได้อะไร ๆ ตลอดไตรมาส
จึงโกรธแล้ว เพราะเหตุนี้ เมื่อเราอ่อนวอนอยู่ ก็ไม่ทรงรับแม้ภัตตาหาร
มือเดียว ในพระสมณโคดมองค์นี้ไม่มีอิवासนขันติ พระสมณโคดมองค์นี้
ไม่เป็นพระสัพพัญญู ดังนี้แล้ว ก็จะพึงประสบสิ่งที่มีโทษบุญเป็นอันมาก สิ่งนั้น
อย่าได้มีแล้วแก่ชนเหล่านั้นดังนี้ เพื่ออนุเคราะห์แก่ชนเหล่านั้น พระผู้มี
พระภาคเจ้าจึงได้ทรงรับอาราณาโดยคุณิยภาพ ๆ ก็ครั้งนั้นแล พระผู้มี
พระภาคเจ้า ครั้นทรงรับอาราณาแล้ว ได้ทรงให้เวรัญชพราหมณ์รู้สึกได้ว่า
ไม่ควรด้วยการคิดกังวลเรื่องครองเรือน แล้วทรงชี้ให้เห็นประโยชน์ปัจจุบัน
และประโยชน์ภายภาคหน้า ให้สมาทาน คือให้รับ กุศลธรรม แล้วให้
เวรัญชพราหมณ์อาจหาญ คือทำให้มีอุตสาหะในการสมาทานกุศลธรรมนั้น
และให้รื่นเริงด้วยความเป็นผู้มีอุตสาหะนั้นและด้วยคุณที่มีอยู่เหล่านี้
ด้วยธรรมิกถาอันสมควรแก่ขณะนั้น ให้ฝนคือพระธรรมรัตนะตกลงแล้ว
จึงเสด็จจากอาสนะหลีกไปแล้ว* ๆ ก็แล ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จหลีก
ไปแล้ว เวรัญชพราหมณ์จึงเรียกบุตรและภรรยาว่า ดูกรพนาย พวกเรา
นิมนต์พระผู้มีพระภาคเจ้าไว้ตลอดไตรมาสแล้ว วันเดียว ก็ยังไม่ได้ถวาย
แม้ภัตตาหารสักมือเลย เอาเถิด บัดนี้ พวกเราจงตระเตรียมทาน ให้เป็นเหมือน

* จะแปลเป็นประโยคเดียวกันก็ได้

ไทยธรรมแม่ที่ควร (ถวาย) ตลอดไตรมาส ที่อาจถวายในวันพรุ่งนี้ได้ โดยวันเดิวนเท่านั้น ๆ จากนั้น เจริญชพรามณ์ จึงให้เตรียมทานที่ประดิษฐานเองนิมนต์พระผู้มีพระภาคเจ้าไว้ในวันใด โดยล่องไปแห่งราตรีวันนั้น ก็ให้ตกแต่งที่ประทับนั่ง ให้ปูลาดอสนนะอันควรค่ามาก แล้วเตรียมการบูชาอย่างยิ่งใหญ่วิจิตรไปด้วยของหอมรูปน้ำอบและดอกไม้ แล้วสั่งให้กราบทูลเผด็จเวลาแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ๆ
